

WILBUR

MAGIËR

SMITH

De epische strijd
om de troon

AVONTUUR

MAGIÉR

Ook verschenen van Wilbur Smith bij Xander Uitgevers:

Cirkel van het kwaad (2013)

Ballantyne-serie

Klauw van de valk (2014)

Furie van de valk (2014)

Triomf van de zon (2014)

Egypte-serie

Woestijngod (2014)

Vallei der koningen (2015)

Het koningsgraf (2015)

WILBUR SMITH

MAGIËR

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Warlock*
Oorspronkelijke uitgever: Macmillan
Omslagontwerp: Mecob
Omslagbeeld: Arcangel Images/Getty Images/Shutterstock.com
Auteursfoto: Francesco Guidicini

Copyright © 2001 Wilbur Smith
Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 340 9 | NUR 330

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is voor mijn vrouw Mokhiniso,
het beste dat me ooit is overkomen*

Als een slang die zich ontrolt, kronkelde een colonne strijdwagens met hoge snelheid door de buik van de vallei. De jongen klampte zich vast aan het schutbord van de voorste strijdwagen en keek omhoog naar de rotsen die hen omringden. De steile rotswand was doorboord door de vele openingen van gangen die leidden naar de graftomben van de mensen uit vroeger tijden. De donkere gaten staarden op hem neer als de onverzoenlijke ogen van een legioen *djinns*. Prins Nefer Memnon huiverde en wendde zijn gezicht af, terwijl hij met zijn linkerhand heimelijk het teken voor het verdrijven van het kwaad maakte.

Hij keek over zijn schouder naar de colonne achter zich en zag dat Taita, die in de strijdwagen achter hem reed, door de wervelende stofwolken heen naar hem keek. De oude man en zijn wagen waren bedekt met een bleke laag stof. De eenzame zonnestraal die tot in de diepte van de vallei doordrong, weerkaatste van de kleine micadeeltjes, zodat hij leek te stralen als een incarnatie van een van de goden. Nefer boog schuld bewust zijn hoofd, beschaamd omdat de oude man zijn vluchtige uiting van bijgelovige angst had gezien. Een prins van het huis van Tamose zou een dergelijke zwakheid niet moeten tonen, zeker niet nu hij op de drempel van de volwassenheid stond. Aan de andere kant kende Taita hem als geen ander. Hij was sinds Nefers babytijd zijn leermeester geweest, en hij was hem dierbaarder dan zijn eigen ouders en zusters. Taita's gezichtsuitdrukking veranderde niet, maar zelfs van die afstand leken zijn ogen zich tot in het diepste van Nefers ziel te boren, alles ziend en alles begrijpend.

Nefer draaide zich weer om en ging rechtop naast zijn vader staan, die de teugels liet klappen en de paarden aanspoorde met een slag van zijn lange zweep. Voor hen uit opende de vallei zich plotseling in de grote, door heuvels omzoomde vlakke waar de kale, vervallen ruïnes van de stad Gallala stonden. Nefer raakte opgewonden toen hij dit roemruchte slagveld voor het eerst zag. Als jongeman had Taita hier zelf gevochten toen de halfgod Tanus, heer Harrab, hier had gezegevierd over de duistere machten die Egypte bedreigden. Dat was meer dan zestig jaar geleden, maar Taita had

hem over elk detail van deze veldslag verteld, zo levendig dat Nefer het idee had dat hij er zelf bij was geweest op die noodlottige dag.

Nefers vader, de god en farao Tamose, reed de strijdswagen tot aan de omgevallen stenen van de vervallen stadspoort en toomde zijn paarden in. Achter hen voerden honderd strijdwegens achter elkaar dezelfde manoeuvre uit en de ridders stapten allemaal van de treeplanken om hun paarden te gaan drenken. Toen de farao zijn mond opende om te spreken, brokkelde het aangekoekte stof van zijn wangen en gleed langs zijn borst naar beneden.

‘Mijn heer!’ riep de farao naar de Grote Leeuw van Egypte, heer Naja, zijn legeraanvoerder en dierbare kameraad. ‘We moeten hier weer vandaan voordat de zon achter de heuveltoppen daalt. Ik wil vannacht door de duinen naar El Gabar rijden.’

De blauwe oorlogskroon op Tamoses hoofd glinsterde van het micastof en zijn ogen waren bloeddorlopen. Hij keek naar Nefer, met kleine brokjes aangekoekt stof in zijn ooghoeken. ‘Ik laat je hier alleen achter met Taita.’

Nefer opende zijn mond om te protesteren, al wist hij dat het geen zin had. Het eskader zou tegen de vijand optrekken. Het strijdplan van farao Tamose was om door de Grote Duinen een omtrekkende beweging te maken naar het zuiden en tussen de bittere natronmeren door te zigzaggen. Via die route zouden ze de vijand in zijn rug aanvallen en een bres slaan in het midden van de linies, waardoorheen de Egyptische legioenen, die zich nu hadden verzameld op de Nijloever bij Abnoeb, naar binnen konden stromen. Tamose zou deze beide strijdmachten samenvoegen en langs Tell el-Daba optrekken en de vijandelijke vesting Avaris innemen voordat de vijand zich kon hergroeperen.

Het was een moedig en geniaal plan, dat, als het zou slagen, in één klap een einde zou maken aan de oorlog met de Hyksos, die nu al meer dan honderd jaar voortduurde. Nefer had geleerd dat oorlog en roem de redenen waren van zijn bestaan op aarde. Maar zelfs op de gevorderde leeftijd van veertien jaar had hij daar nog niet van mogen proeven. Hij verlangde er met zijn hele ziel naar om aan zijn vaders zijde de overwinning te behalen en zo onsterfelijk te worden.

Voordat het protest over zijn lippen kon komen, snoerde de farao hem de mond. ‘Wat is de eerste plicht van een krijgsman?’ vroeg hij aan de jongen.

Nefer sloeg zijn ogen neer. ‘Gehoorzaamheid, Majesteit,’ antwoordde hij zachtjes en met tegenzin.

‘Vergeet dat nooit.’ De farao knikte en wendde zich af.

Nefer voelde zich genegeerd en afgedankt. Zijn ogen prikten en zijn lippen trilden, maar de blik van Taita maakte dat hij zich vermande. Hij knip-

perde zijn tranen weg en nam een slok uit de waterzak die aan de zijleuning van de strijdswagen hing. Toen gooide hij met een zwerige hoofdbeweging zijn zwarte, met stof bedekte lokken los en draaide zich om naar de oude magiër. 'Laat me het monument zien, Taita,' beval hij.

Het onwaarschijnlijke tweetal baande zich een weg tussen de massa strijdagens, paarden en mannen die de smalle straat van de oude stad verstopte. Twintig soldaten hadden zich uitgetkleed vanwege de hitte en waren afgedaald in de diepe schachten van de oude waterbronnen. Ze vormden een keten van emmers om het weinige, bittere water naar de oppervlakte te halen. Eens waren de bronnen zo overvloedig geweest dat ze de rijke, dichtbevolkte stad die direct aan de handelsroute tussen de Nijl en de Rode Zee lag van water konden voorzien. Eeuwen geleden had een aardbeving de waterhoudende rotslaag verwoest en de ondergrondse stroom tot stilstand gebracht. De stad Gallala was omgekomen van de dorst. Nu was er amper genoeg water om tweehonderd paarden te drenken en de waterzakken bij te vullen voordat de bron droogviel.

Taita leidde Nefer door de smalle straatjes, langs tempels en paleizen die nu slechts werden bewoond door hagedissen en schorpioenen, totdat ze uitkwamen op het verlaten stadspan. Midden op het plein stond het monument dat was opgericht voor heer Tanus en zijn overwinning op de legers bandieten die bijna het leven uit het rijkste en machtigste land ter wereld hadden gewrongen. Het monument was een bizarre piramide van menselijke schedels, die met cement aan elkaar vast waren gemaakt en werd omsloten door een muur van rode rotsplaten. Meer dan duizend schedels keken grijnzend op de jongen neer terwijl hij hardop de inscriptie las die op het portiek was aangebracht: 'Onze afgehakte hoofden getuigen van de strijd op deze plek, waarin wij stierven door het zwaard van Tanus, heer Harrab. Mogen alle volgende generaties lering trekken uit de daden van deze machtige heer, over de glorie van de goden en de macht van rechtvaardige mannen. Aldus afgekondigd in het veertiende jaar van het bewind van de god en farao Mamose.'

Taita zat gehurkt in de schaduw van het monument en keek toe terwijl de prins rond het monument liep. Om de paar passen bleef hij met zijn handen op zijn heupen staan om het monument vanuit alle hoeken te bekijken. Hoewel Taita's gezichtsuitdrukking afstandelijk was, keken zijn ogen met diepe genegenheid naar de jongen. Zijn affectie voor de jongen had zijn oorsprong in zijn liefde voor twee andere mensen. De eerste van hen was Lostris, koningin van Egypte. Taita was een eunuch, maar hij was pas na zijn puberteit ontmand en had ooit van een vrouw gehouden. Vanwege zijn fysieke verminking was zijn liefde zuiver, en hij had haar geheel uitgestort over Lostris, Nefers grootmoeder. Het was zo'n allesomvattende

liefde geweest dat ze nu, twintig jaar later, nog steeds in het middelpunt van zijn leven stond.

De andere oorsprong van zijn liefde voor Nefer was Tanus, heer Harrab, voor wie dit monument was opgericht. Hij was Taita dierbaarder geweest dan een broer. Lostris en Tanus waren nu allebei overleden, maar hun bloed vermengde zich in de aderen van dit kind. Lang geleden was vanuit hun onwettige samenkomst het kind geboren dat later zou worden gekroond tot farao Tamose, die nu het eskader strijdagens aanvoerde dat hen hierheen had gebracht, de vader van Nefer.

‘Taita, laat me zien waar je de leider van de roversbende hebt gevangen genomen.’ Nefers stem sloeg over, van opwinding en omdat hij de baard in de keel kreeg. ‘Was het hier?’ Hij rende naar de vervallen muur aan de zuidkant van het plein. ‘Vertel me het verhaal nog eens.’

‘Nee, het was hier, aan deze kant,’ zei Taita. Hij stond op en liep met zijn dunne ooievaarsbenen naar de oostelijke muur. Hij keek naar de afbrokkelende bovenste rand van de muur. ‘De schurk heette Shufti. Hij had één oog en was zo lelijk als de god Seth. Hij wilde aan het gevecht ontkomen door hierboven over de muur te klimmen.’ Taita raapte een halve lemen baksteen op uit het puin en gooide hem omhoog. Hij vloog over de bovenste rand van de hoge muur. ‘Ik brak zijn schedel en haalde hem met één worp naar beneden.’

Hoewel Nefer al eerder met zijn eigen ogen had gezien hoe sterk Taita was, en zijn kracht en uithoudingsvermogen legendarisch waren, stond hij toch versteld van die worp. Hij is zo oud als de bergen, ouder nog dan mijn grootmoeder, want hij heeft haar als kind verzorgd zoals hij mij heeft verzorgd, dacht Nefer vol verwondering. Men zegt dat hij tweeduizend overstromingen van de Nijl heeft meegemaakt en dat hij de piramides met zijn eigen handen heeft gebouwd. Toen vroeg hij hardop: ‘Heb je zijn hoofd afgehakt, Taita, en op die hoop neergelegd?’ Hij wees naar het akelige monument.

‘Je kent dat verhaal best, want ik heb het je al honderd keer verteld.’ Taita veinsde een bescheiden tegenzin om zijn eigen daden op te hemelen.

‘Vertel het me nog eens,’ beval Nefer.

Taita ging op een blok steen zitten terwijl Nefer zich verwachtingsvol aan zijn voeten installeerde. Hij luisterde gretig naar Taita’s verhaal, totdat de ramshoorns van het eskader het rappel bliezen met een lange stoot die langs de zwarte rotsen uiteenviel in steeds zachter wordende echo’s. ‘De farao roept ons,’ zei Taita. Hij stond op en leidde Nefer terug naar de stadspoort.

Buiten de muren heerste een grote drukte terwijl het eskader zich gereedmaakte om de duinen in te trekken. De waterzakken stonden weer bol

en de soldaten controleerden het tuig van hun spannen paarden voordat ze in de strijdwagens stapten.

Farao Tamose keek over de hoofden van zijn staf toen het tweetal door de poort naar buiten kwam en met een hoofdknik gebaarde hij dat Taita bij hem moest komen. Ze liepen samen weg tot ze buiten gehoorsafstand van de officieren waren. Heer Naja wilde hen volgen, maar Taita fluisterde een paar woorden tegen de farao. Tamose draaide zich om en stuurde Naja met een kort bevel terug. De gekwetste heer kreeg een kleur van vernedering en wierp Taita een vernietigende blik toe.

‘Je hebt Naja beledigd. Eens zal ik misschien niet meer in de buurt zijn om je te beschermen,’ waarschuwde de farao.

‘We kunnen niemand vertrouwen,’ zei Taita. ‘Niet voordat we de kop hebben vertrappt van de slang van het verraad die zich om de pilaren van uw paleis kronkelt. Totdat u van uw veldtocht in het noorden terugkeert, mogen alleen wij tweeën weten waar ik de prins naartoe breng.’

‘Maar Naja dan!’ De farao lachte. Naja was als een broer voor hem. Ze hadden samen de beproeving van de Rode Weg doorstaan.

‘Zelfs Naja niet.’ Taita zei verder niets. Zijn verdenkingen begonnen zich eindelijk tot zekerheid te verharderen, maar hij had nog niet al het bewijsmateriaal verzameld dat hij nodig had om de farao te kunnen overtuigen.

‘Weet de prins waarom je met hem de uitgestrekte woestijn ingaat?’ vroeg de farao.

‘Hij weet alleen dat we zijn onderricht in de mysteriën gaan voortzetten en zijn godvogel gaan vangen.’

‘Goed, Taita.’ De farao knikte. ‘Je bent altijd geheimzinnig maar oprecht geweest. Er valt niets meer te zeggen, want we hebben alles al gezegd. Ga nu en moge Horus zijn vleugels uitspreiden over jou en Nefer.’

‘Zorg dat u ogen in uw rug hebt, Majesteit, want tegenwoordig staan de vijanden zowel achter als voor u.’

De farao pakte de bovenarm van de magiër vast en kneep er hard in. De arm voelde dun, maar zo hard als een gedroogde acaciatak. Toen liep hij terug naar Nefer, die naast het wiel van de koninklijke strijdwagen wachtte met de gekwetste uitdrukking van een jong hondje dat naar zijn hok is teruggestuurd.

‘Er zijn jongere mannen dan ik in het eskader, goddelijke Majesteit.’ De prins deed nog een laatste wanhopige poging om zijn vader over te halen om hem te laten meegaan met de strijdwagens. De farao wist natuurlijk dat de jongen gelijk had. Meren, de kleinzoon van de vermaarde generaal Kratas, was drie dagen jonger dan Nefer en vandaag reed hij in een van de achterste strijdwagens mee als lansdrager. ‘Wanneer mag ik met u mee ten strijde trekken, vader?’

‘Misschien als je de Rode Weg hebt afgelegd. Dan zal zelfs ik je niet meer tegenspreken.’

Het was een loze belofte, en dat wisten ze allebei. Het afleggen van de Rode Weg was een buitengewoon zware beproeving van paardrijkunst en wapenbeheersing, die maar weinig krijgslieden aandurfd. Het was een test die zelfs een sterke, tot het uiterste getrainde man in de kracht van zijn leven volledig uitputte en vaak het leven kostte. Nefer was daar nog lang niet aan toe.

Toen werd de gelaatsuitdrukking van de farao zachter en hij pakte de arm van zijn zoon vast. Het was de enige uiting van genegenheid die hij zichzelf in het bijzijn van zijn soldaten toestond. ‘Nu is het mijn bevel dat je met Taita de woestijn ingaat om je godvogel te vangen. Op die manier kun je bewijzen dat je koninklijk bloed hebt en gerechtigd bent om eens de dubbele kroon te dragen.’

Nefer en de oude man stonden samen naast de verbrokkelde muren van Gallala en keken naar de langssnellende colonne. De farao reed voorop, met de teugels strak om zijn polsen gewikkeld en achterover leunend, tegen de trek van de paarden in. Zijn borst was ontbloot, zijn linnen rok wapperde om zijn gespierde benen en de blauwe oorlogskroon op zijn hoofd maakte hem langer en deed hem eruitzien als een god.

Achter hem reed heer Naja, die bijna net zo lang en bijna net zo knap was. Hij zag er hooghartig en trots uit en zijn grote boog hing over zijn schouder. Naja was een van de grootste krijgslieden van Egypte en zijn naam was hem geschonken als een eretitel. Naja was de heilige cobra die op de koninklijke *uraeus*-kroon werd afgebeeld. Farao Tamose had hem die onderscheiding toegekend op de dag waarop ze samen de beproeving van de Rode Weg hadden doorstaan.

Naja verwaardigde zich niet in Nefers richting te kijken. De strijdswagen van de farao was de mond van de donkere kloof al binnen gedoken toen het laatste voertuig van de colonne langs Nefer stooft. Meren, zijn vriend en metgezel bij vele clandestiene jongensavonturen, lachte hem in zijn gezicht uit en maakte een obscene gebaar. Daarna verhief hij zijn stem spottend boven het geknars en geratel van de wielen. ‘Ik breng het hoofd van Apepi voor je mee als speelgoed,’ beloofde hij. Nefer haatte zijn vriend terwijl hij hem nakeek. Apepi was de koning van de Hyksos en Nefer had geen speelgoed nodig: hij was nu een man, ook al weigerde zijn vader dat te erkennen.

Ze zwegen nog lang nadat Merens strijdswagen uit het zicht verdwenen was en het stof was neergedwarreld. Toen draaide Taita zich zonder een woord te zeggen om en liep naar de plek waar hun paarden getuierd waren. Hij trok de singel strak om de borst van het dier, tilde zijn rokken op en

steeg op met de soepele beweging van een veel jongere man. Toen hij schrijlings op de blote rug van het dier zat, leek hij er één mee te worden. Nefer herinnerde zich dat Taita volgens de legenden de allereerste Egyptenaar was geweest die zich de paardrijkunst had eigen gemaakt. Hij droeg nog steeds de titel Meester van Tienduizend Strijdwagens, die hem, samen met het Goud voor Verdienste, door twee farao's afzonderlijk was toegekend.

In elk geval was het zeker dat hij een van de weinigen was die een paard schrijlings durfden te berijden. De meeste Egyptenaren gruwden daarvan en beschouwden het als enigszins obscene en onwaardig en zelfs als riskant. Nefer had er geen moeite mee, en toen hij op de rug van zijn favoriete jonge hengst Stargazer sprong, begon zijn sombere stemming te verdwijnen. Tegen de tijd dat ze de top van de heuvels boven de vervallen stad hadden bereikt, was hij bijna weer even uitbundig als altijd. Hij wierp nog een laatste verlangende blik op de verre stofwolk die het eskader aan de noordelijke horizon had achtergelaten en keerde hem toen vastberaden zijn rug toe. 'Waar gaan we naartoe, Taita?' vroeg hij. 'Je hebt beloofd dat je het me zou vertellen zodra we op weg waren.'

Taita was altijd al zwijgzaam en geheimzinnig, maar over de uiteindelijke bestemming van deze reis had hij nog helemaal niets losgelaten. 'We gaan naar Gebel Nagara,' zei hij.

Nefer had die naam nog nooit gehoord, maar hij herhaalde hem zachtjes. De naam had een romantische, suggestieve klank. Zijn nek prikte van opwinding en verwachting en hij keek voor zich uit de grote woestijn in. Een oneindige rij puntige, grimmige heuvels strekte zich uit tot aan de horizon, die blauw was door de hittenevel en de afstand. De kleuren van de ruwe rotsen waren verbazingwekkend: donkerblauw als onweerswolken, geel als de veren van een weervogel, rood als opengereten vlees of helder als kristal. Door de hitte leken ze te dansen en te trillen.

Taita keek op deze verschrikkelijke plek neer met een gevoel van herkenning en nostalgie. Na de dood van zijn geliefde koningin Lostris had hij zich in deze woestijn teruggetrokken, als een gewond dier dat zich verstoppt. Toen zijn verdriet met de jaren was afgenomen, had hij zich opnieuw aange trokken gevoeld tot de mysteriën en de weg van de grote god Horus. Hij was de wildernis ingegaan als geneesheer en chirurg, als een meester in de wetenschap. Alleen in de uitgestrekte woestijn had hij de sleutel ontdekt tot poorten en deuren van de geest en de ziel die weinig mensen ooit zijn binnengegaan. Hij was als een gewoon mens de woestijn in getrokken, maar hij was eruit gekomen als een vertrouweling van de grote god Horus en een ingewijde in vreemde en esoterische mysteriën die maar weinig mannen zich kunnen voorstellen.

Taita was pas naar de mensenwereld teruggekeerd toen zijn koningin Lostris hem in een droom had bezocht terwijl hij lag te slapen in zijn klui-zenaarsgrot in Gebel Nagara. Ze was weer een vijftienjarig meisje geweest, fris en bekoorlijk, een woestijnroos in de eerste bloei met de dauw op haar bloembladeren. Zelfs in zijn slaap zwol zijn hart van liefde tot het dreigde te barsten.

‘Lieve Taita,’ had Lostris gefluisterd, terwijl ze zijn wang aanraakte en hem wakker schudde, ‘je bent een van de twee enige mannen van wie ik ooit heb gehouden. Tanus is nu bij me, maar voordat jij ook naar me toe kunt komen, heb ik nog één opdracht voor je. Je hebt me nog nooit in de steek gelaten en ik weet dat je dat nu ook niet zult doen, Taita.’

‘Ik sta tot uw beschikking, meesteres.’ Zijn stem echode vreemd in zijn oren.

‘In Thebe, mijn stad van honderd poorten, is vannacht een kind geboren. Hij is de zoon van mijn eigen zoon. Ze zullen dit kind Nefer noemen, een naam die “zuiver van lichaam en geest” betekent. Mijn wens is dat hij mijn bloed en dat van Tanus op de troon van Boven-Egypte brengt. Maar reeds nu wordt de baby omringd door grote gevaren. Zonder jouw hulp zal hij niet slagen; alleen jij kunt hem beschermen en leiden. Al die jaren die je hier in eenzaamheid in de woestijn hebt doorgebracht, de vaardigheden en kennis die je hier hebt vergaard; ze dienden alleen dat doel. Ga naar Nefer. Ga nu snel en blijf bij hem tot je taak is volbracht. Kom daarna bij mij, lieve Taita. Ik zal op je wachten en je arme, verminkte mannelijkheid zal worden hersteld. Je zult heel en ongeschonden zijn wanneer je de volgende keer aan mijn zijde staat, met je hand in de mijne. Laat me niet in de steek, Taita.’

‘Nooit!’ had Taita in de droom geroepen. ‘In uw leven heb ik u nooit in de steek gelaten. Ik zal u in de dood ook niet in de steek laten.’

‘Dat weet ik.’ Er verscheen een lieve glimlach op Lostris’ gezicht die nog lang in zijn geheugen gegrift zou blijven nadat haar beeld in de woestijn-nacht was opgelost. Hij werd wakker met zijn gezicht nat van tranen en raapte zijn weinige bezittingen bijeen. Hij bleef alleen even staan in de in-gang van de grot, om aan de hand van de sterren te bepalen welke richting hij uit moest. Instinctief zocht hij naar die ene ster, de heldere ster van de godin. Op de zeventiende dag na de dood van de koningin, in de nacht waarin het lange ritueel van haar balseming was voltooid, was die ster plot-seling aan de hemel verschenen, een grote rode ster die glinsterde op een plek die voorheen leeg was geweest. Taita vond hem en maakte een buiging. Toen liep hij met krachtige passen in westelijke richting de woestijn in, terug naar de Nijl en Thebe, het prachtige Thebe van de honderd poorten.

Dat was veertien jaar geleden gebeurd, en nu verlangde hij naar de stille plekken, want alleen daar kon hij zijn kracht weer volledig terugkrijgen, zodat hij de opdracht die Lostris hem had gegeven tot een goed einde kon brengen. Alleen daar kon hij een deel van die kracht op de prins overbrengen. Dat was hard nodig, want hij wist dat de duistere krachten waarvoor ze hem had gewaarschuwd zich om hen heen verzamelden.

‘Kom mee!’ zei hij tegen de jongen. ‘Laten we naar beneden gaan om je godvogel te vangen.’

Op de derde avond nadat ze Gallala hadden verlaten, toen het sterrenbeeld van de Wilde Ezels in de noordelijke hemel zijn hoogtepunt bereikte, liet de farao de colonne halt houden om de paarden te drenken en haastig een maaltijd van gedroogd vlees, dadels en koude doerrakoeken naar binnen te werken. Daarna gaf hij bevel op te stijgen. Er werd niet op de ramshoorn geblazen, omdat ze in het gebied waren gekomen waar de strijdwagens van de Hyksos vaak patrouilleerden.

De colonne zette zich op een draf weer in beweging. Het landschap veranderde nu drastisch. Ze waren eindelijk uit de woestijn en terug in de lage heuvels boven de vallei. Beneden hen zagen ze in het maanlicht de strook dichte, donkere vegetatie die in de verte de loop van de grote Moeder Nijl markeerde. Ze hadden de wijde boog om Abnoeb voltooid en waren achter de hoofdmacht van het leger van de Hyksos gekomen, die langs de rivier was samengetrokken. Weliswaar was het eskader eigenlijk te klein om het tegen een vijand als Apepi op te nemen, maar het bestond uit de beste ridders van het leger van Tamose en dus uit de beste van de wereld. Bovendien hadden ze het verrassingsmoment aan hun kant.

Toen de farao deze strategie voorstelde, had hij ook gezegd dat hij de expeditie persoonlijk zou leiden en daartegen had zijn krijgsraad zich zo fel verzet als tegen een god maar mogelijk was. Zelfs de oude Kratas, die eens de meest roekeloze en woeste krijgsman van het hele Egyptische leger was geweest, had aan zijn volle witte baard getrokken en gebulderd: ‘Bij de gerafelde en zwerende voorhuid van Seth, ik heb uw met stront bedekte luiers niet verwisseld om u regelrecht in de liefhebbende armen van Apepi te jagen.’ Hij was misschien wel de enige die op deze manier tot een godkoning durfde te spreken. ‘Laat deze klus door iemand anders doen. Leid de doorbraakcolonne zelf als u dat leuk vindt, maar verdwijn niet in de woestijn om door demonen en djinns te worden verslonden. U bent Egypte. Als Apepi u in handen krijgt, zijn we allemaal verloren.’

Van alle leden van de krijgsraad had alleen Naja hem gesteund, maar Naja was altijd trouw en loyaal geweest. Nu waren ze door de woestijn getrokken en achter de vijand gekomen. Morgen bij zonsopgang zouden ze de

stoutmoedige aanval inzetten die Apepi's leger in tweeën zou splijten en vijf andere eskaders van de farao, in totaal duizend strijdwagens, de kans geven zich bij hen aan te sluiten. De farao proefde de honingzoete smaak van de overwinning al op zijn tong. Voor de volgende volle maan zou hij dineren in de zalen van Apepi's paleis in Avaris.

Boven- en Beneden-Egypte waren al bijna twee eeuwen van elkaar gescheiden. In die periode was het noordelijke koninkrijk om beurten geregeerd door Egyptische usurpatoren en buitenlandse indringers. Het was Tamoses lottbestemming de Hyksos te verdrijven en de beide landen te herenigen. Dan pas zou hij rechtmatig de dubbele kroon kunnen dragen, met de goedkeuring van alle oude goden.

De koude nachtlucht blies in zijn gezicht en verdoofde zijn wangen en zijn lansdrager dook weg achter het schutbord van de strijdwagen om uit de wind te blijven. De enige geluiden waren het geknerp van de wielen van de strijdwagens op het ruwe grind, het zachte gekletter van de lansen in hun schede en de gedempte waarschuwendende kreten die af en toe door de hele colonne heen werden doorgegeven: 'Pas op! Kuil!'

Plotseling opende de brede wadi van Gebel Wadun zich voor zijn ogen en de farao toomde zijn paarden in. De wadi vormde de vlakke weg die hen naar de riviervlakte zou voeren. De farao wierp zijn lansdrager de teugels toe en sprong op de grond. Hij strekte zijn stijve, pijnlijke ledematen en hoorde de strijdwagen van Naja achter hem naderen. Na een zacht commando kwamen de wielen knerpend tot stilstand, waarna hij hoorde hoe Naja met lichte, krachtige voetstappen naast hem kwam staan. 'Vanaf hier zal het risico dat we worden ontdekt groter zijn,' zei Naja. 'Kijk daar eens.' Hij strekte zijn lange, gespierde arm over de schouder van de farao uit. Op de plek waar de wadi op de vlakte beneden hen uitkwam, was één enkel licht te zien, het zachte, gele schijnsel van een olielamp. 'Dat is het dorp El Wadoen. Daar wachten onze spionnen om ons langs de voorposten van de Hyksos te loodsens. Ik ga vast vooruit naar de ontmoetingsplaats om te controleren of alles veilig is. Wacht u hier, Majesteit. Ik kom direct terug.'

'Ik ga met je mee.'

'Doe dat alstublieft niet, Mem, ik smeeek het u. Er kunnen verraders zijn.' Hij gebruikte de jongensnaam van de koning. 'U bent Egypte. U bent te waardevol om dat risico te nemen.'

De farao draaide zich opzij en keek in het slanke, knappe gezicht van zijn dierbare vriend. Naja glimlachte en zijn tanden glansden wit in het sterrenlicht. De farao raakte licht, maar vol vertrouwen en genegenheid zijn schouder aan. 'Ga dan snel en kom snel terug,' zei hij.

Naja legde zijn hand op zijn hart en rende terug naar zijn strijdwagen. Hij salueerde weer toen hij langs de koning reed. Tamose beantwoordde het

saluut glimlachend en keek hoe Naja de oever van de wadi afdaalde. Toen Naja het vlakke zand van de droge rivierbedding bereikte, spoorde hij de paarden aan met een slag van zijn zweep en reed snel naar El Wadoen. De strijdswagen liet donkere sporen achter in het zilverkleurige zand voordat hij om de eerste bocht in de wadi verdween. Toen hij uit het zicht was, liep de farao terug naar de wachtende colonne. Hij praatte kalm met de soldaten, van wie hij velen bij hun naam noemde, lachte zacht met hen en sprak hen moed in. Geen wonder dat ze van hem hielden en graag bereid waren hem te volgen, waarheen hij hen ook leidde.

Heer Naja reed behoedzaam en bleef dicht bij de zuidelijke oever van de droge rivierbedding. Af en toe keek hij omhoog naar de top van de heuvels, tot hij ten slotte de uitkijktoren van door de wind uitgesleten rotssteen zag die zich lichtelijk schuin tegen de horizon aftekende. Hij gromde tevreden. Een eindje verderop bereikte hij de plek waar een vaag zichtbaar voetpad vanaf de bodem van de wadi omhoogliep en zich over de steile helling naar de voet van de oude uitkijktoren kronkelde.

Hij wisselde enkele woorden met zijn lansdrager, sprong van de treeplank en trok de boog die over zijn schouder hing recht. Daarna pakte hij de aarden vuurpot van de stang aan de zijkant van de strijdswagen en liep het pad op. Het was zo goed gecamoufleerd dat hij wel tien keer de weg zou zijn kwijtgeraakt als hij niet elke bocht en kromming ervan in zijn geheugen had gegrift.

Eindelijk bereikte hij de bovenste borstwering van de toren. De uitkijktoren was vele eeuwen geleden gebouwd en in vervallen staat. Hij kwam niet te dicht bij de rand, want daar gaapte een diepe afgrond naar de vallei beneden. Hij haalde de bundel brandhout uit de nis waarin hij hem had achtergelaten, bouwde er snel een kleine piramide van en blies de blokjes houtskool in de vuurpot aan. Toen ze begonnen te gloeien, gooide hij er een handvol droog gras op. De vlammen laaiden op en hij stak het kleine vuurbaken aan. Hij deed geen moeite zich te verbergen, maar bleef op dezelfde plek staan, zodat iemand die beneden omhoogkeek hem op de hoge toren zou kunnen zien staan in het licht van de vlammen. De vlammen doofden langzaam naarmate ze het brandhout hadden verteerd. Naja ging zitten en wachtte in het donker.

Een poosje later hoorde hij op het stenen pad onder de muren het gekletter van een kiezelsteen en hij floot scherp. Zijn signaal werd beantwoord en hij stond op. Hij maakte de bronzen kling van zijn sikkelvormige zwaard in de schede los en zette een pijl op zijn boog zodat hij zich direct zou kunnen verdedigen. Even later riep een ruwe stem hem in het Hyksosiaans. Hij antwoordde vloeiend in dezelfde taal en hoorde daarna de voetstappen van minstens twee mannen op het stenen talud.

Zelfs de farao wist niet dat Naja's moeder een Hyksos was. In de decenia waarin het land door hen was bezet hadden de indringers veel van de Egyptische gebruiken overgenomen. Omdat ze een tekort aan vrouwen hadden, waren vele Hyksos met een Egyptische getrouwd, en in de loop van de tijd raakten de bloedlijnen vermengd.

Een lange man stapte de borstwering op. Hij droeg een helm die de contouren van zijn schedel strak volgde en door zijn baard waren veelkleurige linten gevlochten. De Hyksos waren dol op felle kleuren.

Hij spreidde zijn armen. 'Moge Seueth je zegenen, neef,' gromde hij en Naja stapte naar voren om zich te laten omhelzen. 'En moge hij jou ook gunstig gezind zijn, neef Trok, maar we hebben weinig tijd,' waarschuwde Naja. Hij gebaarde naar de eerste vingers van licht van de zonsopgang, die de oostelijke hemel streelden als een minnaar.

'Je hebt gelijk, neef.' De Hyksosiaanse generaal verbrak de omhelzing, draaide zich om en nam een in linnen gewikkeld pakket aan van zijn adjudant, die vlak achter hem stond. Hij overhandigde het aan Naja, die het uitpakte terwijl hij het vuurbaken met een schop weer tot leven bracht. In het licht van de vlammen bekeek hij de pijlkoker die in het linnen was gewikkeld. Hij was uit een lichte, harde houtsoort gesneden en bedekt met kunstig bewerkt en gestikt leer. Het was een superieur staaltje vakmanschap; een dergelijke koker behoorde tot de uitrusting van elke hoge officier. Naja draaide het deksel van de koker en haalde er een van de pijlen uit. Hij inspecteerde de pijl even en draaide de schacht tussen zijn vingers rond om de balans en de symmetrie ervan te controleren.

De Hyksosiaanse pijlen waren gemakkelijk herkenbaar. De veren waren geverfd in de felle kleuren van het regiment van de boogschutter en de schacht was gemerkt met zijn persoonlijke zegel. De vuurstenen pijlpunt had een weerhaak en was op zo'n manier aan de schacht bevestigd dat hij zou losraken als een arts probeerde de pijl uit het vlees van de getroffene te trekken. Zelfs als het schot niet direct dodelijk was, zou de pijlpunt diep in de wond blijven zitten, waardoor het vlees zou gaan rotten en het slachtoffer een langzame, pijnlijke dood zou sterven. Vuursteen was veel harder dan brons en zou niet worden verbogen of geplet als het op bot stuitte.

Naja liet de pijl in de koker teruggliden en draaide het deksel er weer op. Hij had niet het risico durven nemen om zulke duidelijk herkenbare pijlen in zijn strijdswagen mee te nemen. Als ze door zijn paardenknecht of lansdrager werden ontdekt, zou hun aanwezigheid moeilijk te verklaren zijn.

'We hebben nog veel te bespreken.' Naja hurkte neer en gebaarde Trok hetzelfde te doen. Ze praatten zachtjes tot Naja ten slotte opstond. 'Genoeg gepraat! We weten nu allebei wat we moeten doen. De tijd voor actie is eindelijk gekomen.'

‘Mogen de goden onze onderneming gunstig gezind zijn.’ Trok en Naja omhelsden elkaar opnieuw en Naja vertrok zonder nog een woord te zeggen. Hij rende lichtvoetig de borstwering van de toren af en liep naar beneden langs het smalle pad over de heuvel.

Voordat hij de voet van de heuvel bereikte, vond hij een plek waar de rotsbodem door de wortels van een doornboom gespleten was. Hij verstopte de koker in de spleet en legde er een steen op die ongeveer de grootte en de vorm van een paardenhoofd had. De verwrongen bovenste takken van de boom vormden een duidelijk herkenbaar kruis tegen de nachthemel. Hij zou de plek gemakkelijk kunnen terugvinden.

Daarna liep hij over het pad naar zijn strijdwagen, die op de bodem van de wadi stond.

Farao Tamose zag de strijdwagen terugkomen en leidde uit de onstuimige manier waarop Naja reed af dat er gevaar dreigde. Hij beval het eskader kalm om met getrokken wapens in de strijdwagens te stappen, zodat het op alle eventualiteiten voorbereid zou zijn.

Naja’s strijdwagen reed ratelend vanaf de bodem van de wadi het pad op. Zodra hij de farao bereikte, sprong hij op de grond.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Tamose.

‘Een zegen van de goden,’ antwoordde Naja, die niet kon verhinderen dat zijn stem trilde van opwinding. ‘Ze hebben Apepi weerloos aan ons overgeleverd.’

‘Hoe is dat mogelijk?’

‘Mijn spionnen hebben me naar de plek geleid waar de vijandelijke koning zijn kamp heeft opgeslagen, niet ver hiervandaan. Zijn tenten zijn vlak achter die eerste heuvelrug daarginds opgezet.’ Hij wees met zijn getrokken zwaard naar achteren.

‘Weet je zeker dat het Apepi is?’ Ook Tamose kon zijn opwinding nauwelijks beheersen.

‘In het licht van het kampvuur kon ik zijn gezicht heel duidelijk zien. Ik zag zijn grote haakneus en zijn met grijs doorschoten baard, die glansde in het licht van de vlammen. Iemand van zijn postuur kun je bovendien niet over het hoofd zien. Hij torent uit boven iedereen om hem heen en draagt de aasgierenkroon op zijn hoofd.’

‘Hoeveel troepen heeft hij bij zich?’ vroeg de farao.

‘Hij is arrogant als altijd en heeft een lijfwacht van minder dan vijftig man om zich heen. Ik heb de mannen geteld en de helft van hen ligt te slapen, met hun lansen op een hoop gelegd. Hij is nergens op verdacht en zijn kampvuren branden helder. Een snelle aanval vanuit het donker en we hebben hem te pakken.’

De farao sprong op de treeplank. ‘Breng me naar de plek waar Apepi zijn tenten heeft opgeslagen,’ beval hij.

Naja’s strijdwagen reed voorop en het zachte, zilverkleurige zand van de wadi dempte het geluid van de wielen, zodat het eskader in een spookachtige stilte de laatste bocht rondde. Met een gebalde vuist maande Naja de colonne tot stoppen. De farao stopte naast hem en leunde opzij.

‘Waar is Apepi’s kamp?’

‘Voorbij de heuvelkam. Mijn spionnen kijken erop uit.’ Naja wees over het pad omhoog naar de uitkijktoren op de top. ‘Aan de andere kant is een verborgen oase met een zoetwaterbron en dadelpalmen. Zijn tenten staan tussen de bomen.’

‘We nemen een kleine patrouille mee om het kamp te observeren. Pas daarna kunnen we ons aanvalsplan beramen.’

Naja had dit bevel verwacht en koos met een paar korte bevelen een verkenningspatrouille van vijf soldaten uit. Ze waren allemaal door een bloedeed met hem verbonden en zouden hem door dik en dun trouw blijven.

‘Demp het gekletter van jullie scheden,’ beval Naja. ‘Maak geen enkel geluid.’ Toen stapte hij met zijn boog in zijn linkerhand het pad op. De farao volgde hem op de hielen. Ze liepen snel omhoog, tot Naja de gekruiste takken van de doornboom zag die zich in silhouet aftekenden tegen de vroege ochtendhemel. Hij bleef abrupt staan en hief zijn hand op om de farao tot stilte te manen. Hij luisterde aandachtig.

‘Wat is er?’ fluisterde de farao, die vlak achter hem stond.

‘Ik geloof dat ik op de top mensen Hyksosiaans hoorde praten,’ antwoordde Naja. ‘Wacht hier, Majesteit, dan ga ik kijken of het pad vóór ons veilig is.’ De farao en de vijf soldaten hurkten naast het pad neer en Naja liep behoedzaam verder. Hij stapte om een groot rotsblok heen en zijn vaag verlichte gestalte verdween uit het zicht. De minuten gingen langzaam voorbij en de farao begon zich zorgen te maken. De zon kwam nu snel op. De Hyksosiaanse koning zou spoedig zijn kamp opbreken en verder trekken, zodat hij uit hun handen zou glippen. Toen hij een zacht gefluit hoorde, sprong hij gretig overeind. Het was een knappe imitatie van de ochtendroep van een nachtegaal.

De farao hief zijn befaamde blauwe zwaard. ‘De weg is veilig,’ fluisterde hij. ‘Volg me.’

Ze liepen verder omhoog en de farao bereikte het hoge rotsblok dat het pad versperde. Hij stapte eromheen en bleef toen abrupt staan. Heer Naja stond op een afstand van twintig passen tegenover hem. Ze waren alleen, want ze waren door het rotsblok onttrokken aan het zicht van de mannen die de farao volgden. Naja’s boog was volledig gespannen en de pijl was op de blote borst van de farao gericht. Nog voordat hij in beweging kon ko-